

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **K. M.,** zastoupená JUDr. Bedřichem Hájkem, advokátem se sídlem Jana Švermy 1696, Kadaň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2017, sp. zn. SZ/MPSV-2017/22290-916, čj. MPSV-2017/24998-916, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 2. 2018, čj. 42 Ad 8/2017-30,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **1 573 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Bedřicha Hájka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Úřad práce ČR přiznal žalobkyni rozhodnutím ze dne 14. 12. 2016 doplatek na bydlení ve výši 1 290 Kč měsíčně počínaje listopadem roku 2016 podle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala, neboť podle ní úřad práce odmítl započíst do odůvodněných nákladů zálohy za elektřinu a plyn v plné výši. Výše skutečných měsíčních záloh na elektřinu činila 1 000 Kč a na plyn 300 Kč, úřad práce vyčíslil odůvodněné náklady na elektřinu pouze ve výši 675,12 Kč a na plyn

179,42 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 1. 2017 zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí úřadu práce.

[2] Žalobkyně se bránila žalobou u krajského soudu, který rozsudkem ze dne 1. 2. 2018 rozhodnutí žalovaného i úřadu práce zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Správní rozhodnutí totiž neobsahovalo dostatečné odůvodnění nezbytné spotřeby energií v domácnosti žalobkyně.

[3] Soud konstatoval, že vzorce používané žalovaným v napadeném rozhodnutí neuvádějí konkrétní individualizované hodnoty, z nichž správní orgány vycházely při výpočtu nezbytné spotřeby energií. Ve správním rozhodnutí není možné spokojit se pouze s údajem o přiznané částce doplatku na bydlení, z nějž nevyplývá, jakou metodikou správní orgány dospěly k této částce a z jakých vstupních dat vycházely. V daném případě však úřad práce uvedený názor nerespektoval. V závěru rozhodnutí sice odkázal na přílohu správního spisu týkající se výpočtu energií včetně určitých vstupních údajů, dané hodnoty a vzorce však odůvodnění neobsahuje. Správní orgán může ve svém rozhodnutí odkázat i na obsah určitých listin, tyto listiny však musejí být účastníku prokazatelně doručeny společně s rozhodnutím, což se v této věci podle obsahu správního spisu nestalo. Soud proto pokládal rozhodnutí úřadu práce za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ani žalovaný v odvolacím řízení tuto vadu neodstranil. Závěry úřadu práce sice rozšířil o principy, jimiž se řídí výpočet přiznaných částek za započtené výše energií, zcela však chybí konkrétní data dosazovaná do uvedených matematických vzorců. Přestože již pro tuto vadu bylo nutné napadené správní rozhodnutí zrušit, soud považoval pro budoucí postup správních orgánů za důležité vypořádat se také se zbývajícími námitkami žalobkyně.

[4] Krajský soud se ztotožnil s výhradami žalobkyně, že pro účely výpočtu nezbytné spotřeby energií není možné automaticky bez dalšího srovnání vydávat za závazné informace od nevládní environmentální organizace Hnutí DUHA. Krajský soud dále přisvědčil také námitce žalobkyně, že je na místě jako jeden ze vstupních údajů rozlišovat, jakým typem vařiče žadatel o dávku disponuje. Správní orgány provádějí výpočty prokazatelné nezbytné spotřeby energií zvlášť pro elektřinu a zvlášť pro plyn. Je přitom nepochybné, že průměrná spotřeba domácnosti užívající elektrický vařič nemůže již ze své podstaty přesně odpovídat spotřebě domácnosti využívající pro vaření plyn.

[5] K námitce žalobkyně, že při stanovení výše odůvodněných nákladů za energie správní orgány nevzaly v potaz velikost jejího bytu a počet společně posuzovaných osob, soud odkázal na § 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi, který předpokládá posouzení hlediska velikosti bytu z úřední povinnosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však není zřejmé, zda správní orgány k tomuto hledisku skutečně přihlédly. Soud připustil, že v určitých případech, ve kterých není spotřeba energií vázána na vytápění bytu nebo ohřev teplé užitkové vody, by nebylo v souladu se smyslem § 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi, aby správní orgány braly při svých výpočtech v potaz i velikost bytové jednotky, byť to předpis v obecné rovině výslovně stanoví. Takovýto postup by však bylo třeba odůvodnit, což žalovaný neučinil. Ve vztahu ke spotřebě elektrické energie vynaložené na vaření a svícení a na jiné elektrické spotřebiče v souvislosti s počtem osob v domácnosti soud uvedl, že zákon o pomoci v hmotné nouzi

pokračování

nezmiňuje uvedené hledisko v § 34 písm. c) (na rozdíl od velikosti bytu), nelze proto správním orgánům vyčítat, že jej do svých výpočtů nezahrnují. Sám žalovaný však u složky ohřevu teplé užitkové vody zmínil nad rámec zákona údaj o počtu osob, případné rozdíly v přístupu při výpočtu jednotlivých druhů spotřeby by měl tedy odůvodnit.

[6] Soud se vyjádřil také k námitce žalobkyně, že součástí výpočtu je výše průměrné spotřeby elektřiny v sazbě D02d stanovená pro celou ČR. Uvedl, že správní orgány jsou povinny přihlížet k hledisku úhrady dodávky a spotřeby energií vázané na konkrétní oblast ČR, a to podle sdělení příslušných dodavatelů těchto energií. Soud se pozastavil i nad paušalizací odůvodněných nákladů na elektřinu. V řízení vedeném Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 75 Ad 14/2015 totiž ve skutkově obdobném případě přiznaly správní orgány tehdejší účastnici rovněž jako součást doplatku na bydlení odůvodněné náklady za elektrickou energii a za plyn ve stejné výši. Podstatný rozdíl však soud spatřuje ve značném časovém odstupu (rok 2015 a rok 2017). V důsledku notoriety týkající se neustálého kolísání vývoje cen energií v průběhu jednotlivých let existuje podezření, že žalovaný nezbytnou spotřebu skutečně paušalizuje, což by vzhledem k nutnosti individuálního posuzování předpokládaného zákonem o pomoci v hmotné nouzi bylo nepřijatelné.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobkyně

[7] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Rozsudek krajského soudu považuje za šikanózní výklad práva a navrhl proto, aby jej NSS zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. V úvodu kasační stížnosti stěžovatel konstatoval, že orgány pomoci v hmotné nouzi jsou podle § 52 odst. 3 uvedeného zákona povinny v řízení o dávkách používat aplikační program automatizovaného zpracování údajů hmotné nouze (dále jen „aplikační program“). Stanovení výše doplatku na bydlení v místě obvyklé není u energií jednoduchou záležitostí, proto její výpočet provádí složitý algoritmus zavedený v aplikačním programu.

[8] Součástí odůvodnění ve věci dávky doplatku na bydlení podle stěžovatele nemusí být detailní informace, kolik činí průměrná spotřeba elektřiny v sazbě D02d, v jakém rozmezí se pohybují platné ceníkové ceny za dodávku elektřiny a plynu jednotlivých dodavatelů, včetně s tím spojených nákladů atd. Odůvodnění rozhodnutí by bylo pro osobu v hmotné nouzi, která je většinou v pozici laika, nesrozumitelné. Nadto stěžovateli nejsou známa vstupní data, např. kolik činí průměrná spotřeba elektřiny v sazbě D02d. Tyto údaje poskytuje Energetický regulační úřad přímo společnosti OK systém, a. s., která je zahrnuje do aplikačního programu (jehož je tvůrcem a provozovatelem). Stěžovatel není oprávněn tato data přezkoumávat. Vyžadování uvedených dat přímo stěžovatelem by mohlo v důsledku vést k neúměrnému prodlužování správního řízení a následnému pozdnímu vyplácení dávek.

[9] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že není patrné, jakými podklady se řídil při výpočtu nezbytné spotřeby. Naopak v odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny konkrétní podklady, a to velikost bytu, účel užití jednotlivých energií, distributor

elektřiny i plynu, sazba a jistič týkající se elektřiny. Z dalších údajů stěžovatel nevycházel, neboť jsou součástí složitého algoritmu zavedeného v aplikačním programu.

[10] Stěžovatel se neztotožňuje ani s další výtkou krajského soudu, že při posouzení průměrné spotřeby energie domácnosti na vaření vycházel z dat získaných od nevládní organizace Hnutí DUHA. Tvrdí, že není oprávněn přezkoumávat vstupní data použitá do algoritmu výpočtu v aplikačním programu. Proto není ani důležité, že vyjádření tohoto spolku či jiné obdobné listiny nebyly součástí spisové dokumentace. Stěžovatel také nesouhlasí s názorem krajského soudu v otázce rozlišování typu vařiče.

[11] Stěžovatel dále odmítá závěr krajského soudu, že náležitě neodůvodnil způsob stanovení nákladů na elektřinu a plyn ve vztahu k velikosti užívaného bytu. V odůvodnění rozhodnutí stěžovatel na straně 6 uvedl, že se k velikosti bytu přihlíží pouze v případě, kdy jsou elektřina nebo plyn využívány k vytápění bytu. Obdobně v případě stanovení nákladů na energie ve vztahu k počtu osob v domácnosti na téže straně rozhodnutí stěžovatel vysvětlil, že se k počtu osob přihlíží, pouze pokud jsou elektřina nebo plyn využívány k ohřevu teplé vody. Požadavek krajského soudu, aby byl odůvodněn rozdíl v přístupu při výpočtu jednotlivých druhů spotřeby, považuje stěžovatel za výklad, který přesahuje smysl § 68 odst. 3 správního řádu. Jedná se o principy vypracované za účelem stanovení metodiky a algoritmu výpočtu nezbytných nákladů za spotřebovanou energii. Stěžovatel není oprávněn hodnotit správnost či způsob stanovení těchto principů.

[12] V závěru kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že se sice může jevit jako neobvyklé, že výše průměrné spotřeby elektřiny v sazbě D02d je stanovena pro celou Českou republiku, ale takto byl výpočet nastaven metodikou a stěžovateli nezbývá než ho respektovat. V postavení odvolacího správního orgánu stěžovatel nemůže ani kontrolovat aktualizaci vyhodnocování výše záloh na spotřebovanou energii v částce, která je v místě obvyklá.

[13] Žalobkyně ve vyjádření uvedla, že základem právního problému je záměr stěžovatele regulovat odůvodněné náklady bydlení na korunu přesně. Tato snaha podmiňuje příliš složité a náročné výpočty, které stěžovatel nezvládl vysvětlit. Skutečnost, že složité vzorce generují po více let na haléř shodné konstanty, je dokladem toho, že ve výpočtové aplikaci je blíže neurčený problém. Žalobkyně dále považuje za diskriminační požadavek, aby osoby v hmotné nouzi měly shodnou spotřebu energií jako osoby mimo hmotnou nouzi, které tráví významnou část dne mimo prostory obydlí.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Na úvod NSS předesílá, že v obdobné věci již rozhodl rozsudky např. ze dne 16. 5. 2018, čj. 1 Ads 83/2018-39, ze dne 17. 5. 2018, čj. 2 Ads 99/2018-46, a ze dne 14. 6. 2018, čj. 10 Ads 58/2018-41. Ze závěrů uvedených v těchto rozsudcích soud vycházel i v nyní posuzovaném případě.

pokračování

[16] Podle § 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi se do odůvodněných nákladů na bydlení započítává *úhrada prokazatelné nezbytné spotřeby energií; úhradou prokazatelné nezbytné spotřeby energií se rozumí úhrada dodávky a spotřeby elektrické energie, plynu, případně výdaje na další druhy paliv, a to ve výši, která je v místě obvyklá; výše úhrady za prokazatelnou nezbytnou spotřebu energií se stanoví jako průměrná cena za dodávku energií pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů těchto energií, nejvýše však ve výši skutečných úhrad; v odůvodněných případech lze navýšit takto zjištěné částky až o 10 %; za odůvodněný případ se považuje zejména dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav.*

[17] Podle § 52 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi *ministerstvo zajišťuje pro provádění zákona na vlastní náklady aplikační program automatizovaného zpracování údajů potřebný pro rozhodování o dávkách, jejich výplatu a jejich kontrolu, včetně jeho aktualizací, a poskytuje tento program bezplatně orgánům pomoci v hmotné nouzi. Orgány pomoci v hmotné nouzi jsou povinny při řízení o dávkách, při jejich výplatě a kontrole tento program používat.*

[18] Podle § 65 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi *orgány pomoci v hmotné nouzi, pověřené obecní úřady, obecní úřady obcí s rozšířenou působností a újezdní úřady jsou povinny využívat pro řešení hmotné nouze informační systém pomoci v hmotné nouzi.*

[19] Doplatek na bydlení má sociálně slabým osobám zaručit, že jim po zaplacení nákladů na bydlení zůstane konečný příjem alespoň ve výši životního, případně existenčního minima. Tato sociální dávka představuje provedení ústavně zaručeného práva každého, kdo je v hmotné nouzi, na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Uvedeného základního práva zaručeného v čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod se lze domáhat pouze v mezích zákonů, které toto ustanovení provádějí (čl. 41 odst. 1 Listiny).

[20] Žalobkyně zpochybnila výši dávky doplatku na bydlení, a to v části částečně nepřiznané úhrady za elektřinu a plyn. Krajský soud odůvodnil zrušení rozhodnutí vadami řízení spočívajícími v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a tím, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. NSS se s tímto právním závěrem ztotožnil z níže uvedených důvodů.

[21] Jedním z důvodů, proč zákon o pomoci v hmotné nouzi, účinný od 1. 1. 2007, nahradil předchozí zákon č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, bylo to, že neexistovalo jednotné softwarové a hardwarové vybavení (viz důvodovou zprávu k návrhu zákona o pomoci v hmotné nouzi). Jak plyne z § 52 odst. 3 a § 65 písm. c) zákona o hmotné nouzi, správní orgány jsou povinny při řízení o dávkách, při jejich výplatě a kontrole používat aplikační program. Stěžovatel proto správně poukazuje na tuto svou povinnost a nelze hledat řešení, které by vylučovalo použití tohoto softwaru. Tím by nebyl naplněn účel zákona. NSS dodává, že důsledné (a povinné) použití aplikačního programu slouží nejen ulehčení práce správních orgánů při stanovení správné výše dávek pomoci v hmotné nouzi, ale i objektivnějšímu rozhodování o těchto dávkách (tj. je rozhodováno „ve stejné situaci vždy stejně“).

[22] K otázce používání aplikačního programu při rozhodování správních orgánů je třeba v prvé řadě odkázat na rozsudky NSS ze dne 24. 10. 2012, čj. 3 Ads 33/2012-30, a ze dne 7. 5. 2014, čj. 3 Ads 22/2013-30. Podle prvně zmíněného rozsudku *„to, že je správní orgán povinen při svém rozhodování používat aplikační program automatického zpracování údajů, pak v žádném případě nepředstavuje odpověď na otázku, jakým způsobem tento program k určení výše prokazatelné nezbytné spotřeby energií dospěl“*. V odůvodnění rozsudku čj. 3 Ads 22/2013-30 soud mj. uvedl: *„Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že v nepojistných systémech (hmotná nouze, státní sociální podpora, dávky tělesně postiženým občanům, příspěvek na péči, dávky v nezaměstnanosti) je posouzení existence nároku a výše dávky závislé na výstupech automatizovaného systému, který zajišťuje ministerstvo. Při složité konstrukci výpočtu výše konkrétní dávky je tímto způsobem posílena správnost výpočtu, uchování dat, systém významně urychluje rozhodování o nárocích klientů v podmínkách správního řízení a snižuje se chybovost.“*

[23] Krajský soud uvedl, že stěžovatel sice doplnil vzorce pro výpočet doplatku na elektřinu a plyn, ale považoval za nedostatek rozhodnutí, že v něm nejsou uvedena konkrétní data, která byla do uvedených matematických vzorců dosazována. Podle názoru NSS není namístě a ani není reálné požadovat po správních orgánech při výpočtu výše doplatku na bydlení, aby v odůvodnění rozhodnutí popsaly všechny matematické postupy, které zpracoval aplikační program použitý k tomuto výpočtu. Nelze však vycházet z představy, že s ohledem na složitost aplikačního programu je žadatel o dávku v hmotné nouzi povinen beze zbytku a bez jakýchkoliv pochybností přijmout výslednou částku vygenerovanou aplikačním programem, pokud nemá k dispozici informace o tom, s jakým srovnávacím vzorkem dat byl požadavek o dávku zpracován. Za tento srovnávací vzorek dat je nutno považovat v dané věci údaje, kolik činí průměrná spotřeba elektřiny v sazbě D02d za určité období, z jaké průměrné ceny elektřiny a plynu za určité období se vycházelo a (v obecné poloze) jakým způsobem byly tyto ceny spočteny.

[24] Žadatel o dávku musí mít možnost učinit si na základě odůvodnění rozhodnutí představu o průměrné ceně a průměrné spotřebě energií v určitém čase a místě; proto by jej měl správní orgán v rozhodnutí informovat o tom, za jaké období je průměrná cena a průměrná spotřeba počítána a v rámci jak velkého regionu. Jinými slovy, uvedený žadatel by měl být natolik informován, aby svou skutečnou spotřebu energií a náklady na ně mohl srovnat s uváděnými obecnými údaji. Tak tomu v dané věci nebylo, a i proto zatím není vysvětleno, proč odůvodněné náklady na elektřinu v částce 675,12 Kč a plyn v částce 179,42 Kč jsou zcela stejné jako tyto náklady ve věci řešené krajským soudem v rozsudku z 27. 10. 2016, čj. 75 Ad 14/2015-33, byť šlo o rozdílná období (roky 2017 a 2015). Totožnost těchto částek vzbuzuje pochybnosti, neboť právě v důsledku používání aplikačního programu, který při svém výpočtu bere v úvahu řadu proměnných faktorů, lze u odlišných žadatelů očekávat odlišné výsledky. Pokud by tomu tak nebylo, vyvstávala by otázka, proč by vůbec bylo potřebné použít aplikační program k výpočtu odůvodněných nákladů na elektřinu a plyn.

[25] Nelze souhlasit s námitkou stěžovatele, že nemá přístup k údajům o průměrné spotřebě elektřiny v sazbě D02d za určité období a o průměrné ceně elektřiny a plynu za určité období v určitém regionu a že tato data poskytuje Energetický regulační úřad přímo společnosti OK systém, tvůrci a správci aplikačního programu. Je na stěžovateli, aby si

pokračování

zajistil informace o těchto obecných údajích buď od uvedené společnosti, nebo přímo od Energetického regulačního úřadu, a to vždy za rozhodné období (není tak potřeba činit ke každé žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi). Je proto správný závěr krajského soudu, že pokud tyto údaje nejsou v rozhodnutí o dávce nedoplatku na bydlení obsaženy, pak nelze učinit závěr, že by v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu byly v odůvodnění rozhodnutí uvedeny důvody výroku rozhodnutí a podklady pro jeho vydání.

[26] S ohledem na uvedené závěry se NSS ztotožnil se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí stěžovatele bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Na jeho odůvodnění pak v podrobnostech odkazuje.

[27] Co se týče údaje spolku Hnutí DUHA o roční spotřebě energie na vaření ve výši 600 kWh/rok, nelze přijmout poukaz na principy dané metodikou. Pokud stěžovatel uvedl v rámci výpočtu tento údaj o spotřebě elektrické energie na vaření, je nutno jej odůvodnit a NSS souhlasí s názorem krajského soudu, že z rozhodnutí stěžovatele není zřejmé, proč tento údaj, který navíc nebyl nijak osvědčen, má být považován za relevantní. Uvedený skutkový závěr nemá oporu ve správním spisu, v této části je proto správný i závěr krajského soudu, že je dána i vada řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stejně tak se NSS ztotožňuje i s náhledem krajského soudu na otázku zjišťování typu vařiče. Ačkoliv stěžovatel uvádí, že tento údaj žalobkyně poskytla ve formuláři „Informace o užívaném bytu“, jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel paušálně vycházel ze stejné hodnoty jak pro elektřinu, tak pro plyn.

[28] NSS se ztotožnil se závěry krajského soudu, že stěžovatelovo rozhodnutí postrádá odůvodnění, proč nebyla při spotřebě elektřiny vzata v úvahu velikost bytu, byť s tímto parametrem počítá § 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Jak správně uvedl krajský soud, v tabulce na s. 5 a 6 jsou sice uvedeny obecné čtyři položky, ale jen u jedné z nich, která se v tomto konkrétním případě ani neuplatnila (vytápění), je vzata v úvahu velikost bytu. Stěžovatel nevysvětlil, proč v ostatních položkách nevzal uvedený parametr v úvahu; toto vysvětlení (odůvodnění) přitom nelze nahradit úvahou soudu. NSS souhlasí také se závěrem krajského soudu, že by měl stěžovatel odůvodnit, proč k počtu osob v domácnosti přihlíží, pouze pokud jsou elektřina nebo plyn využívány k ohřevu teplé vody. Uvedený nedostatek je vadou řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, přísluší jí tedy právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel, který ve věci úspěch neměl, toto právo nemá.

[30] Zástupce žalobkyně učinil v řízení před NSS jeden úkon právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti [úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif]. Za to mu náleží odměna ve výši 1 000 Kč (§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3 advokátního tarifu), k níž je třeba připočíst 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, což činí dohromady 1300 Kč. Zástupce je

plátcem DPH, a částka náhrady se proto zvyšuje o 273 Kč odpovídající DPH v sazbě 21 %, kterou je zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Stěžovatel je tedy povinen žalobkyni k rukám jejího zástupce uhradit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 1 573 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2018

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu